

BELGRADO DEEL 3

We worden gewekt door een tapdansende Servische duif op een zinken dak, gegarandeerd geen wekker nodig (ik was hem toch vergeten). Ik herlees de berichtjes nog eens van het thuisfront. "Hier gaan twee duimen en zes zwart witte pootjes de lucht in – proficiat Ilse". Dat was van dochterlief die in de hof zit met de katten.

Naar gewoonte zien we de ouders van Cathérine, ze zijn ook altijd trouw op post om hun dochter aan te moedigen. Na het verorberen van twee spiegeleieren gaan zij richting arena en wij op verkenning in de stad.

We kuieren onder een aangenaam lentesonnetje door de binnenstad, laten de drukte van de stad over ons heen komen. Er staan afwisselend prachtige maar ook aartslelijke gebouwen. Patrick wrijft in zijn handen, de musea zijn gesloten, het is immers paaszaterdag. Op naar het beroemdste historische monument van Belgrado: Kalemegdan, een vesting gebouwd door de Byzantijnen (enkele overblijfselen getuigen ook van vroegere Romeinse en Keltische invloeden) en verder afgebouwd door Turken en Oostenrijkers. De vesting bevindt zich in een prachtig park dat een uitzicht biedt op de stad waar Sava en Donau ineenvloeien. Op een gedenksteen uit de 15de eeuw bemerken we zelfs de naam Heylen, toch straf van die gasten, al zolang op voorhand weten dat Ilse hier met brons aan de haal zou gaan.

We bezoeken enkele pareltjes van kerkjes (alwaar de nodige kaarsen aangestoken worden als dank voor brons), ontdekken prachtige bloemen en in diverse vormen gesnoeide bomen (onder de deskundige uitleg van Lieve en Paul) en genieten van het uitzicht op een terrasje. Op een groot plein, alwaar we aan de overzijde van de Sava, het moderne Belgrado zien verrijzen, staat het beroemde monument van "The Winner". Als je de achterzijde van dit monument beziet, en zeker tussen zijn benen, weet ik vanwaar die naam komt. Ik werp een blik naar beneden en moet beschamend vaststellen dat hij inderdaad met lengten voorsprong wint. Alvorens rood aan te lopen zullen we de voorkant ook eens inspecteren. Oef, alles wordt terug naar normale proporties herleid als we merken dat hij een slagwaard in de hand heeft.

Op het einde van het park komen we de eerste (en bijna enige) kraampjes tegen, waar eigen producten verkocht worden. Je zult er inderdaad geen namaak (made in China of zo) vinden. Toeristisch is Servië (nog) niet, het nadeel is, dat je alles zelf moet zoeken en als ze geen tweede taal spreken is dit een bijkomende moeilijkheid. Een voordeel is dan weer, dat je in een stad komt waar geleefd wordt en waar sommige plaatsen niet speciaal aantrekkelijk gemaakt worden voor de toeristen, je moet alles maar nemen hoe het er staat. Een uitzondering hierop is het "Bohemian Quarter", één grote straat met diverse restaurants, kleine hotelletjes en een groot aanbod aan terrasjes, het doet een beetje denken aan "Montmartre" in Parijs. We zetten ons neer en laten de pizza's aanrukken.

Op vraag van de twee Lieves bezoeken we de Sint-Marcuskathedraal alwaar morgen de Paasmis zal plaatsvinden, die ze willen bijwonen. Wat opvalt, is dat er in geen enkele kerk stoelen staan, wel vele iconen met diverse heiligen. Jong en oud ziet men aanschuiven, een kruisteken en nog enkele gebaren maken, men prevelt een gebedje, kust de icoon en vergeet de offerblok niet.

We halen de auto's want we kunnen het niet laten eens een kijkje te nemen naar de stukgeschoten (gebombardeerde) gebouwen waar tevens nog kogelinslagen te bespeuren zijn. Alles staat er nog bij zoals acht jaar geleden, ook dit is Belgrado. Een bezoekje aan het graf van Tito mag zeker niet ontbreken, doch de bewaker is niet om te praten, hij heeft zijn plaat opgezet en die blijft steeds hangen: "Wij werken niet vandaag en het is gesloten", herhaal dit zes à zeven maal in het Engels en je kunt in zijn plaats gaan staan. Pech. Dan maar naar het stadion van Rode Ster Belgrado. Ze wisten dat we

kwamen, er stonden dan ook enkele politiewagens klaar (het kan ook zijn dat er een voetbalwedstrijd ging plaatsvinden).

Tijdens onze tocht werden we regelmatig op de hoogte gehouden van de prestaties der judoka's, Dirk van Tichelt versloeg in zijn eerste wedstrijd de ex-kampioen van Europa, knap gedaan, maar hij laat de tweede wedstrijd een steek vallen en krijgt geen herkansing. Katrien Verheecke botste op ene Clarke (regerend kampioene) en verloor nipt. Cathérine Jacques won haar eerste kamp, verloor verrassend van Pilocik (die zilver haalde) kampte zich terug via winst naar de kamp voor brons, doch verloor hier van de Nederlandse Bosch. Een vijfde plaats, niet schitterend maar toch ook niet slecht.

Terug naar het hotel dan maar, was de elektriciteit toch gedeeltelijk uitgevallen zeker. Pech voor mij en Oswald, want we lagen op de vijfde verdieping. Het enige positieve is, dat het goed is voor de conditie. 's Avonds zoeken we nog iets om onze honger te stillen en komen terecht in een jongerencafé. Het is er best leuk, doch de vermoeidheid doet zich voelen en we zoeken ons bedje op. De lift is nog steeds niet gemaakt, dus via de trap dan maar, we zullen in elk geval goed slapen. Tot morgen.